

i alt Fald brugte dette Udtryk i Forbindelse med sin Omtale af Sporten, saa er dette at se ganske forkert paa en af Tidens allervigtigste Opgaver, nemlig den fysiske Opdragelse, jeg kunde sige den fysiske Moral, og jeg vilde derfor mene, at jeg maa kunne vente mig fuld Tilslutning fra dette høje Ting, naar jeg, hvor Kampen mod Militærudgifterne føres til dens yderste Konsekvens, ogsaa haaber paa Tilslutning med Hensyn til den unge Slægts fysiske Opdragelse.

Der blev ligeledes ved Finanskonferencen i Bryssel stillet Krav til Borgerne om Sparsommelighed. Jeg spørger: hvor og hvem? En gennemført Sparsommelighed i al Almindelighed er jo paa en vis Maade en Fare for det moderne Samfund. Dette er alt for kompliceret Maskineri til, at man uden videre tør vove at tilraabe Samfundets Medlemmer: Spar! Thi en gennemført Sparsommelighed her vilde betyde indskrænket Forbrug og forøget Arbejdsløshed, den Arbejdsløshed, vi nu søger at finde Midler imod. Det er Forbrugerne, der er de virkelige Arbejdsgivere; en Styrkelse af Forbruget vil da ogsaa være den Vej, ad hvilken man skal gaa, dersom man skal kunne komme Arbejdsløsheden til Livs. Naar man vil tale om Indskrænkning af Fornødenhederne, kunde man naturligvis — hvad jeg tror det konservative Folkeparti nylig har syslet med — nævne en Indskrænkning af Luksusforbruget, hvorved man dog kommer til at staa overfor Ønsket om at faa nærmere forklaret, hvad der skal forstaas ved Luksus. Men hvis der er Tale f. Eks. om Indførselen af Drikkevarer, der i en vis Periode af Krigen var sunket ned til et Lavmaal, men atter hævede sig stærkt, vilde jeg ikke have noget imod en Importregulering eller maaske et Importforbud, idet jeg dog samtidig maa sige, at dersom man, hvad man for Resten gør, fra vor hjemlige Bryggeriindustri Side kræver Ret til at producere stærkere Øl, tror jeg ikke, rent bortset fra, hvad man i øvrigt kan sige om den Sag, at dette vil være Midlet til at forøge Sparsommeligheden.

Men jeg gaar videre, naar vi taler om den Sparsommelighed, Staten skal udvise: Hvorledes staaer det med det kongelige Teater? Dette Teaters Budget rider jo Undervisningsministeriet som en Mare, og Underskuddet vokser fra Aar til Aar. Man spejder efter en Udvej — hvor er Vejen? Sidst har man i Pressen syslet noget med et Projekt om at lade Dagmartheatret overtage et Par Spilleaftener og saa foreløbig lade det blive derved. Saa vidt jeg ser,

har baade den højtærede Undervisningsminister og ogsaa Landstingets højtærede Formand erklæret intet at have med dette Projekt at gøre. Men vi længes unægtelig efter at faa at vide, hvad den højtærede Undervisningsminister tilsigter. Da vi sidst beskæftigede os med Sagen her, var vi dog naaet til at foreslaa Købet af et Par Bygninger paa Hjørnet af Tordenskjoldsgade og Heibergsgade, hvorved det vilde været blevet muligt senere at skride til Opførelsen af et Skuespilhus, der vilde kunne rumme 1200 Personer. Men senere har man ikke faaet nogen som helst Klarhed over, hvorvidt man følger denne Sag. Man har blot hørt, at Præmieobligationslaanet ikke havde vundet Anklang hos Bankerne, og dermed er Sagen gaaet i Staa indtil nu. Men det kan jo være, at den højtærede Undervisningsminister kan give nogen Besked om Sagens videre Fremme, at et Lovforslag maaske er i Vente. Jeg tillader mig i al Ærbødighed at spørge, om dette er Tilfældet.

Da Borgernes Skatteevne omtaltes i baade Foredrag og Replikker — jeg maa maaske snarere sige Bøndernes og Landbrugernes Skatteevne —, kom det lille Landbrug paa Omtale, og det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremdrog det stærke Slid, der maatte til paa en saadan mindre Jordlod, for at man overhovedet kunde siges at have en nogenlunde nævneværdig Indtægt, og man kunde drage en Parallell mellem den lille Landbruger og Byarbejderen, hvorved saa det ærede Medlem synes at være kommet til det Resultat, at Byproletaren har en forholdsvis gunstigere Tilværelse end den lille Landbruger, ja, i det hele taget, at Bondens eller Landbrugereens Stilling synes mere trykket, end vi i Byerne formoder. Jeg vil tillade mig at minde det ærede Medlem om en Sang, Bondens Sang, af den fynske Digter Mads Hansen. Det hedder først i den i et af Versene:

Min er den klare Kilde
og min den friske Luft,
men alligevel tror jeg ikke, det blot er Kildevin og Luftsteg, der er Grundlaget for den Lykke, man føler ved at være ude paa Landet fremfor i Byen. Der staaer i et andet af Versene:

Og naar jeg er af Arbejd træt,
og Dagen er forbi,
min Aand er frisk, mit Sind er let,
og jeg er glad og fri,
og jeg vil ikke bytte
med nogen Mand paa Jord,
og jeg vil ikke flytte
fra dette Land i Nord.